

Steffen Apels tale ved Apel-træf 2013

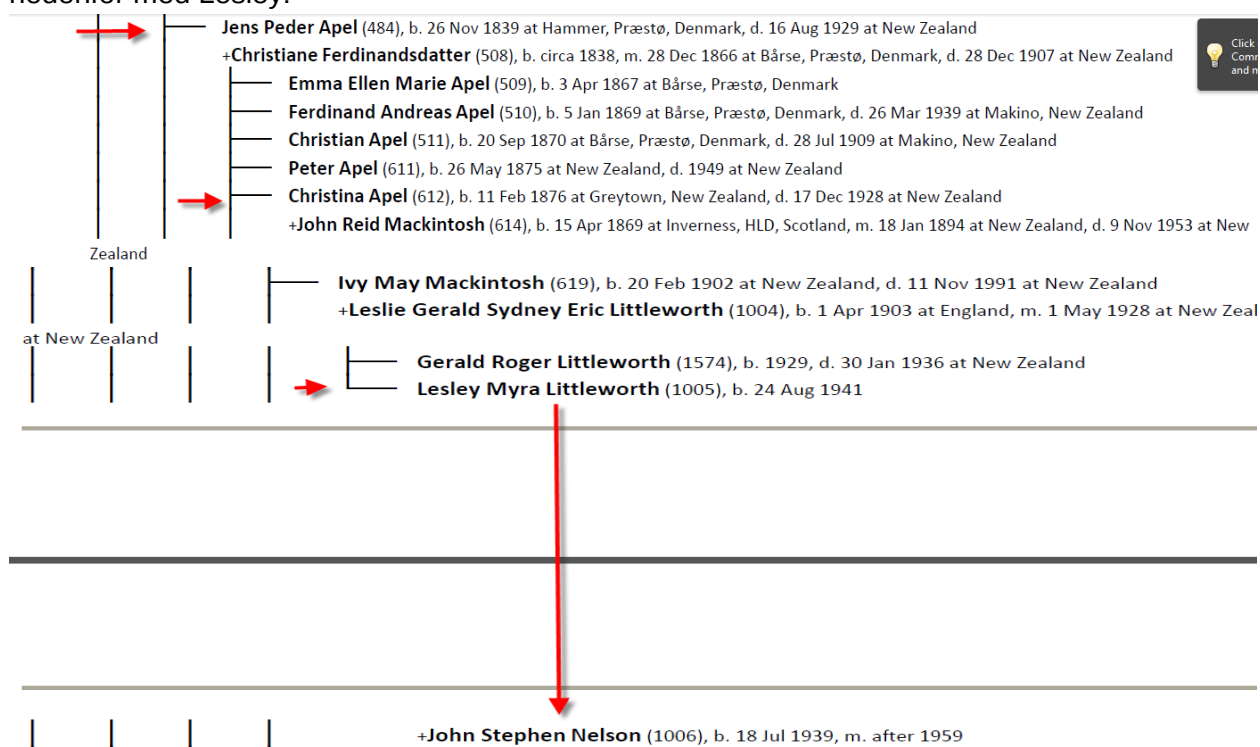
Emnet for min tale er min rejse til New Zealand (NZ) februar-marts 2013, hvor en meget væsentlig del af min rundtur bestod i besøg hos efterkommere af de to udvandrede af slægten.

Det har i mange år været et stort ønske for mig at besøge NZ, også før jeg hørte om familieforbindelsen. Der må være noget, der 'drager' familien mod dette fjerne land. De første af slægten der nåede NZ var som vel bekendt, men jeg genopfrisker for en sikkerheds skyld, de to søskende Jens Peder og Ane Katrine (gift med Hans Hansen). Da forbindelsen til efterkommerne takket være Alice Apel efterforskning i NZ blev etableret, var det så meget desto mere interessant for mig at drage afsted. Det blev der så mulighed for i syv uger i februar-marts 2013.

Gennem Alice og Kasper fik jeg emailadresser til flere efterkommere. Jeg skrev til alle og håbede på ganske få positive reaktioner. I stedet fik jeg overvældende positive svar fra alle ! Desuden sendte flere yderligere emailadresser til søskende. Så i alt stod jeg ved min afrejse med aftaler om 10-11 besøg med nogenlunde fastlagte tidspunkter, hvilket naturligvis på den mest positive måde havde stor betydning for min samlede planlægning af min rejse..

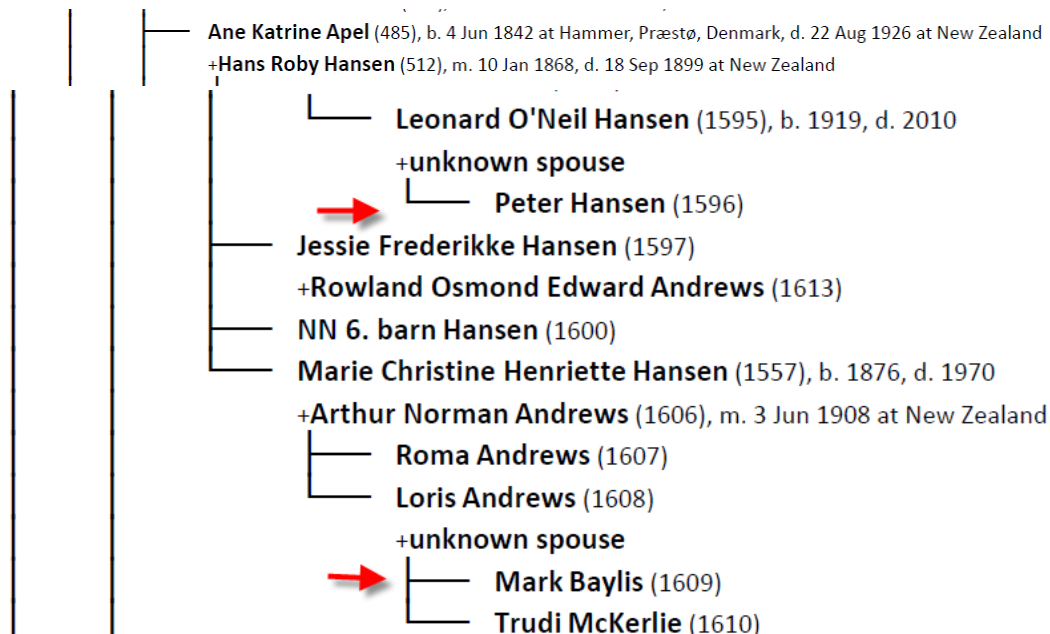
Det vil her være på sin plads at give en indledende kort introduktion til de to 'grene' af efterkommere.

Den ene gren kaldes af efterkommerne 'the MacKintoshes'. Dette skyldes, at datteren, Christina, efter Jens Peder blev gift med en indvandrer af skotsk herkomst, John Reid MacKintosh. De to fik et væld af børn. Christina er bedstemor til de efterkommere, som jeg besøgte. Dette er illustreret nedenfor med Lesley:

Andre jeg besøgte af denne gren er således fætre eller kusiner til Lesley. Det gælder på Sydøen Helen. På Nordøen, hvor langt de fleste efterkommere findes, gælder det David, Alison og Glenda (Helens søstre), og endnu en Alison. Jens Peder er således oldefar til alle, jeg besøgte. Ingen bærer dog i dag Apel-navnet.

Den anden gren kaldes overordnet 'Hansen-grenen', men også her er der 'down the line' kommet andre efternavne som Halberg og Baylis til. Også her besøgte jeg en del efterkommere bl.a. Peter Hansen og hans kone, Norma, samt Mark og hans kone Heather. Nedenfor fremgår Peter og Mark:

Desuden besøgte jeg Liz Gates, Ross Nilsson, Tony Halbergs enke, Janice, og Peters søster, Lois. Ane Katrine er oldemor til alle, jeg besøgte. Apel navnet 'forsvandt' allerede her ved Anes giftermål med Hans.

Lad det være sagt, hvis man ikke er klar over det: NZ er et fantastisk land både naturmæssigt og kulturelt. Det er også et land præget af store naturkræfter og store sociale modsætninger mellem de to hovedgrupper i befolkningen, maorier og de indvandrede europæere. Så NZ er ikke 'paradis på jord', men ikke desto mindre (eller måske netop derfor) et sted, man bør besøge mindst een gang i livet. Min rejse bestod derfor også ud over familiebesøg i at se så meget af dette land som muligt indenfor min tidsramme. Jeg nåede således rundt på en meget stor del af såvel Syd- som Nordøen. Det gav mig et første indtryk af mange steder. Jeg håber på at komme tilbage og gå mere i dybden med nogle af disse steder samt med NZ's konfliktfyldte historie. I det følgende vil jeg give nogle 'highlights' fra min rejse inkl. billeder (dog i begrænset omfang ifht. fremvisningen på træffet).

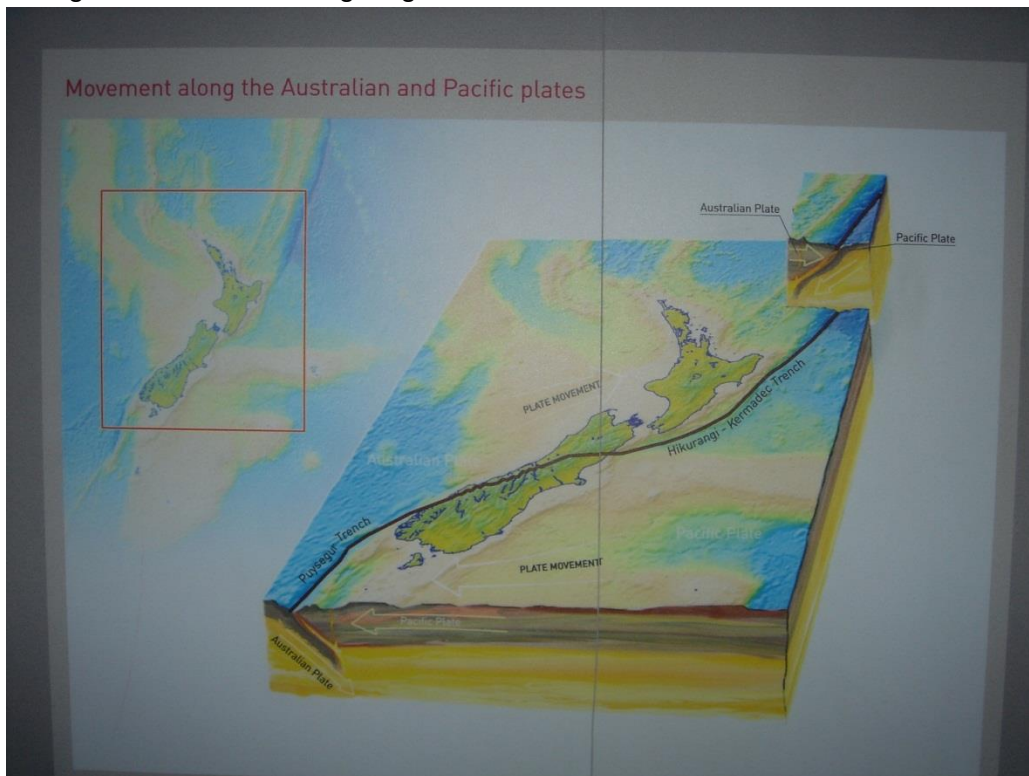
Jeg startede på Sydøen med ankomst i det jordskælvsramte Christchurch. På kortet ses min ca. 3.000 km. rute på Sydøen:

Christchurch er en af flere byer, der konstant er jordskælvsruet og jævnligt -ramt. De store skælv er heldigvis sjældne men katastrofale. Hele bykernen i Christchurch er afspærret og ligger stort set i ruiner. Den gamle bykerne er væk for altid. Her fotograferet gennem afspærringshegnet. Men Christchurch er ved at rejse sig, og kun få hundrede meter fra ovenstående er der et område omkring museet og botanisk have, hvor alt er intakt:

Den permanente jordskælvstrussel skyldes NZ's placering, hvor to kontinentalplader støder sammen. Det drejer sig om Stillehavspladen og den Australske plade. På Sydøen presses førstnævnte op over sidstnævnte; på Nordøen er det lige omvendt. Midt i det hele ligger hovedstaden Wellington, der konstant rammes af små skælv og for nylig af et større. Man afventer stadig det store, der uundgåeligt vil komme.

Fra Christchurch gik turen videre mod Dunedin, dog først efter et ophold på den anbefalelsesværdige halvø ved Christchurch., Banks Peninsula, hvor det også fremgår, at kiwierne ikke sådan lader sig slå ud:

På vejen til Dunedin kommer man bl.a. forbi nogle specielle stenformationer, Moeraki Boulders:

Dunedin er grundlagt især af skotter. Dunedin er da også Edinburgh på gælisk. Her som mange steder i NZ går man blandt den hvide befolkning meget op i historien som emigranter. På museet er det i flere sale muligt at klikke sig ind på de ophængte billeder og få oplyst, hvilket skib etc. de afbildede ankom på:

I det hele taget vrirler det med glimrende museer i NZ, der lægger vægten forskelligt og med fokus på den lokale historie i 'up to date' fremvisning. Således har Invercargill også et glimrende museum, ligesom en lille by, Riverton, hvor museet for et par år siden blev kåret til årets bedste i NZ.

Næste store stop var i Te Anau i Fiordland, hvorfra man kan komme på ture til og på hhv. Milford og Doubtful Sound. Disse er fejlagtigt navngivet 'sounds/sunde' i stedet for fjorde, hvilket man så har kompenseret for ved at navngive hele nationalparken Fiordland. Her et par billeder fra Doubtful Sound, der nok er det mest spektakulære. På vejen hertil besøges også et vandkraftværk, der forsyner en stor del af NZ med strøm (pt. meget omdiskuteret pga. regeringens privatiseringsplaner):

Fra Fiordland gik turen videre over Queenstown til Vestkysten. Queenstown er en travl turistby næsten hele året med alpint skisport i vintersæsonen. Den er meget turistet, men skal da ses på vej igennem, hvad der kaldes Central Otago, hvor noget af NZ's bedste (og nok også dyreste !) vin i øvrigt produceres under konditioner, der minder om Bourgogne. Vinmarkerne her er de sydligst beliggende på den sydlige halvkugle.

Turen til vestkysten går fra Queenstown gennem flotte landskaber med megen bjergkørsel:

Gennem Haast Pass (se forrige billede) nås Vestkysten, der snildt kan konkurrere med f.eks. Highway 1 nordfor San Fransisco og mellem denne og Los Angeles. Og så skal man passe på pingviner på vejen !!!

Ud over at Vestkysten i sig selv er spektakulær (dvs. når solen skinner; det er det mest regnfulde område i NZ !), er der seværdigheder som gletsjere f.eks. Fox (kun på guidet tur, guide på venstre billede):

Og naturfænomenet Pancake Rocks:

Herfra gik turen mod Nelson og det første familiebesøg. På vejen kom jeg bl.a. igennem Buller Gorge, hvor vejen nogen gange (også her !!) kunne være ret 'spændende' med skarpe sving og kun halvanden vejbane:

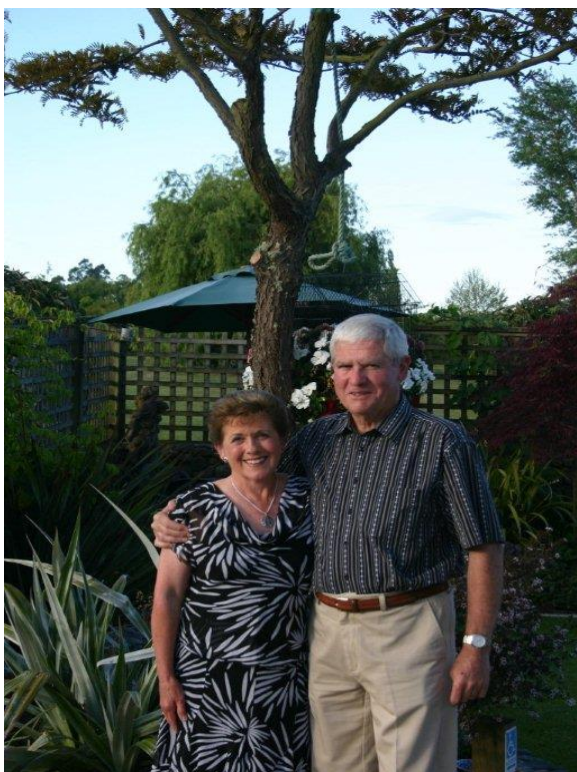
På vejen kørte jeg mod Motueka og op til Farewell Spit. I Motueka og omegn produceres al humle til NZ's store udvalg af kvalitets øl bl.a. fra en række mikro- og mindre bryggerier. Så man er i paradys her, hvis man altså kan lide humle. For at komme til Farewell Spit skal man over et bjergmassiv med de fleste hårnålesving (som jeg holder meget af) på en given strækning i hele NZ. Men man bliver da advaret !

Vel over passet ved Takaka ligger Pupu Springs med krystalklart vand, hvor alle bundplanter ses helt tydeligt:

Så kom tiden endelig efter godt to uger rundt på det meste af Sydøen til det første familiebesøg hos Helen og Bruce Nelson. Helen og Bruce bor på en mindre farm med noget kvæghold lidt udenfor Nelson. De er nu begge pensionerede. De er begge, som så mange kiwier meget rejselystne, og har boet og arbejdet i England i en del år i 80-90'erne. Nu står den på lange rejser i især vinterperioden. Her et billede, som de sendte mig før min afrejse til NZ samt Helen 'på toppen' af Nelson:

Helen, der som tidl. nævnt har Jens Peder som oldefar og Christina som bedstemor, og jeg havde en dejlig dag sammen med seværdigheder i Nelson, hvoraf den japanske have også var et nyt bekendtskab for Helen. Nelsons pendant til 'den gamle by' var også et hyggeligt bekendtskab.

Jeg havde derefter en fin aften sammen med Bruce og en af Helens døtre hjemme hos dem. Som det gælder for flere andre familiemedlemmer, er familiens indvandring til NZ for deres børns vedkommende vendt til udvandring, nærmere bestemt typisk Australien. Det gælder også her, hvor kun Helens datter bor i NZ efter lang tid i Australien. Helen er meget optaget af slægtens historie, naturligvis ikke mindst sin egen gren med fokus på bedstemoderen, Christina, der blev gift som 18 årig med en ikke altid lige ædru skotte som ægtemand, fik mange børn (som stort set den eneste efter Jens Peder med børn) og døde som kun 52 årig. På en fremtrædende plads i Helens og Bruces hjem stod et fint ungdomsbillede af Christina. A propos familietræf var der et træf i MacKintosh grenen for nogle år siden. Initiativtager hertil var David MacKintosh, som jeg vender tilbage til senere.

Fra Nelson gik turen mod Marlborough Sound. Et fantastisk fjordområde (der var den igen !) med en stor produktion af verdenskendt kvalitetsvin i baglandet. Endnu et 'must see' område, hvor jeg skal tilbage til for en længere periode.

Her har de også sans for, at postkasser ikke behøver at være kedelige !

I byen Blenheim i 'baglandet' besøgte jeg en dansk mikrobrygger, Søren, der har bryggeriet 'Wired'. Han laver glimrende øl af alle typer. I området ligger også havnebyen Picton, hvorfra færgerne afgår til Wellington på Nordøen. D. 28/2 måtte jeg forlade Sydøen. Foran mig ventede mange familiebesøg og mange andre fantastiske oplevelser. Men sejlturen ud af Marlborough Sound ud i det Tasmanske hav er i sig selv en verdensklasseoplevelse (Oslo Fjord kan godt pakke sammen, hvis en fjord altså kunne det).

En speciel oplevelse kan også det Tasmanske hav være i uvejr. Jeg fik en helt stille og meget flot sejltur, hvilket jeg er taknemmelig for min tendens til søsyge taget i betragtning. På turen over medbragte jeg mit hjem på turen, et såkaldt 'Spaceship' (det lykkedes mig dog ikke at lette). Og så er det da ikke at foragte, at man føler sig helt hjemme på den tidligere færge til Bornholm !!

Efter 3-4 timers sejlads nås hovedstaden Wellington, der som nævnt ligger i et jordskælvsramt område.

Fundamentet til det gamle parlament er således blevet jordskælvssikret ved at cutte forbindelsen ned i jorden og indsætte en slags stødpuder. Wellington er en ganske behagelig by, når det altså ikke er regn og rusk. Også den så jeg fra sin vejrmæssigt flotte side i mine syv uger med stort set sol hele tiden.

Nogle 'must do's i Wellington er parlamentet med rundvisning, den centrale plads (Civic Square) og en tur med cable car til toppen af den botaniske have, hvor et flot view over byen fås. Nedenfor:

Cable car

The Beehive ved parlamentet. Civic Square

Byens store museum, Te Papa, er også et 'must'. Her reklameres ligefrem for jordskælvssikring !

Og så skal man naturligvis, hvis man er til det, studere alle de lokale øl. Wellington er et ølmekka. På mikrobryggeri/restaurant 'Fork&Brewer' har de 32 forskellige på hane he i blandt egne bryg, Sørensen og en række andre mikrobryggeres. Værsgo at skyl ! Tjek selv på forkandbrewer.co.nz.

Og nu nærmede sig så en perlerække af familiebesøg. En meget stor del af familieforbindelserne bor på den sydlige del af Nordøen, som det fremgår af dette kort:

Ved pilene med et X ud for bor der familie, sådan nærmest i to trekanter. Dels ved Palmerston North, Feilding, Ashhurst dels ved Hastings, Havelock North, Napier.

Inden start på disse besøg var jeg dog lige et 'smut' op til Taranaki halvøen. Denne er domineret af en vulkan, der også af englænderne er navngivet Mount Egmont. Her stod i 1860-70'erne nogle af de største kampe mellem Maorier og de hvide settlers om jorden. Det er stadig en periode, der kan bringe sindene i kog, og der er stadig gennem det omdiskuterede 'the Waitangi Tribunal' retssager om retten til jorden. På vestsiden af Mount Taranaki har nogle (hvide) entusiaster i 1950'erne i regnskoven anlagt en rhododendronpark, Pukeiti, hvor der nu findes ca. 2.500 forskellige sorter.

Jeg skal helt sikkert tilbage i foråret (altså i oktober !) og se parken i fuldt flor samt grave mere i den konfliktfyldte historie i området.

Herfra gik turen så tilbage mod Palmerston North. I udkanten af denne by bor Peter og Norma Hansen. De er flyttet hertil for ikke så længe siden, efter at de solgte deres fårefarm, som de har drevet i mange år. Peter er omkring de tres, og nu blev arbejdet efterhånden for hårdt. Norma arbejdede som lærer i området. Så nu har de god tid til at besøge børn og børnebørn, der bor i Australien (det er der, der er arbejde at få). Dog har de stadig et mindre antal får på det nye sted. Farmen ligger i nærheden af, hvor familien indvandrede til i sin tid, nemlig Mauriceville. Her startede man på helt bar bund med at bygge et samfund op. Man forventedes som betaling for det tildelte jordstykke at arbejde med fældning af skoven i området for at skaffe landbrugsland. Vores familie må derfor siges at have været involveret i den afskovning af NZ, der tog fart med emigrationen fra Europa. På museet i Wellington var nedenstående kort over skovarealernes udbredelse i forskellige faser:

Vi kørte ud til Mauriceville og så den lille, velholdte kirke. I området findes også den skole, som man anlagde. Den er meget forfalden, men man håber at skaffe midler til istandsættelse.

På kirkegården befinder sig stadig gravene efter Hans Hansen og Ane Katrine (her stavet noget anderledes). Mark og Heather har for nogle år siden afrenset gravstenene, der stadig står i fin stand:

Imidlertid er hele området ifølge Norma truet af oversvømmelse, da man ønsker at anlægge nogle vandreservoir, muligvis som sikring mod en lign. tørke, som NZ har været ramt af i den senest sommer.

Jeg havde således en dejlig dag sammen med Peter og Norma. To meget sympatiske mennesker, der også er meget engagerede i slægten og at viderebringe historien til de næste generationer. Også i 'Hansen-grenen' har der været træf, senest vist nok for ca. 10 år siden. Det er bemærkelsesværdigt, hvordan de to grene af familien stort set intet har med hinanden at gøre. Det var ikke ved mine besøg op til mig at være 'go between'. Man kunne håbe på, at noget i stil med Apel-træf kunne etableres, hvilket det dog ikke ser ud til.

Herefter flyttede jeg til en campingplads i Feilding nogle få km. fra Palmerston North. I Feilding skulle jeg besøge Liz og Colin. Vi havde også en rigtig god dag sammen. Liz er meget kreativ indenfor at lave, hvad der vel bedst kan betegnes som stofmalerier. Liz og jeg tog en tur rundt i Feilding, hvor vi besøgte kirkegården. Her ligger en del af grenen med Jens Peder begravet. Man kan via dette link klikke sig ind på fotos af samtlige gravsten på kirkegården. Her er en af familiens:

Det er fantastisk, at disse gravsten stadig står der.

Også hos Liz og Colin havde jeg en fin dag. Jeg fik meget kort hilst på deres adoptivdatter med maoribaggrund. Hun er voksen nu. De adopterede hende, da de øjensynlig ikke selv kunne få børn, hvorefter de fik en dreng. Hun har stadig forbindelse til sin maorifamilie. Nu om stunder har de så bl.a. travlt med at passe barnebarnet.

Det sidste besøg på tre dage i denne trekant var hos Mark og Heather i Ashhurst. Mark er fætter til Peter Hansen. Det var heldigt, at det kunne lade sig gøre at ses. Mark skulle få dage efter til Wellington for en større operation, der forløb godt. Dagen før min ankomst var han blevet dårlig og måtte indlægges. Men han ville bare hjem, så vi kunne mødes. Mark er ivrig jæger og har derfor altid haft jagthund. Det skulle dog være slut, da den seneste døde. Der gik dog kun kort tid, så havde han anskaffet en ny. Og der kan man tale om en, der har styr på sin hund. Her kunne en hel del hjemlige hundeejere lære et eller andet. Mark havde ikke set Peter i en del år og var meget

interesseret i, hvordan det mon gik. Men nu måtte han også se at få fat i Peter. De bor heldigvis kun ca. 15 km. fra hinanden. Så her har jeg muligvis været med til at genskabe forbindelsen. Det var hos Mark og Heather, at jeg først hørte om den store stjerne i denne gren af familien, nemlig Murray Halberg. Han er en højt dekoreret legendarisk NZ-løber. Han lever stadig og bor på Waiheke Island ved Auckland. Han har for en del år siden skrevet sine erindringer, som Mark viste mig.

Mark og Heather var også utroligt søde mennesker. Jeg vil bestemt prøve at opsøge alle i denne 'trekant' igen, når jeg atter kommer til NZ.

Turen gik videre til næste trekant, hvor jeg først skulle mødes med Ross Nilsson i Havelock North. Ross kommer fra Dannevirke på vejen mellem Ashhurst og Havelock North og havde nævnt, at flere efterkommere stadig bor der. Jeg havde dog ikke tid til at gøre et længere ophold der, men velkomstsceneriet skal I have og naturligvis, hvor supermarkedet ligger:

Ross er sæsonarbejder med frugtplukning etc. Han er anderledes og 'are living rough', som han siger i en hytte ude i en vinmark. Men han er et utrolig sødt menneske med mange ideer bl.a. om at bygge sin egen flyvemaskine (propellen er lavet), bygger selv maskiner til at udskære sine stoledesigns på etc. Vi havde nogle gode timer sammen i hans hytte.

Herfra til Napier dels for at se denne art deco by dels for at mødes med Janice, der er enke efter Tony Halberg, som døde efteråret 2012.

Napier var udsat for et katastrofalt jordskælv i 1931 (7,9 på Richter skalaen), hvor hele området løftede sig to meter. Byen brændte helt ned. I løbet af to år midt under verdenskrigen var Napier genopbygget i alle mulige varianter af art deco med hjælp fra arkitekter, der strømmede til fra hele verden. I en lang periode så mange lokale ned på alt det 'gamle bras' fra 30'erne og ville have glas og beton i stedet., hvorfor man nåede at rive nogle bygninger ned. Der dannedes et selskab til bevarelse og restaurering af bykernen, hvilket i stor udstrækning er lykkedes. I dag er hele centrum en stor turistattraktion. Billederne her giver et indtryk af hvorfor:

Jeg mødtes med Janice en eftermiddag og fik overdraget noget familiemateriale af Tony's.

Fra Napier gik turen mod Hastings, hvor Lesley og John bor. På vejen blev der tid til at tage turen til Cape Kidnappers. Man kan gå men jeg valgte traktorturen for foden af de Møns klint lign. klinger. Turen kan kun lade sig gøre ved ebbe om morgenen. Målet er en koloni af fuglearten Gannet, en mågelign. fugl. Der er en stor koloni og mindre kolonier på vejen til den store. Her et par billeder:

Og så lige de der Gannets:

Jeg besøgte Lesley og John over to dage. Første dag fra sen eftermiddag. Næste dag tog Lesley og jeg rundt og så på Hastings i løbet af dagen. Lesley maler meget og deltager i flere udstillinger, som vi bl.a. var rundt til. Lesleys fætter, David MacKintosh og hans kone Kerry bor i Havelock North men har deres forretning i Hastings. Vi opsøgte dem i forretningen. De producerer isoleringsmaterialer af den i øvrigt ikke anvendelige del af fåreulden. Jeg havde skrevet med David, men jeg havde ikke fået nogen aftale på plads. Lesley inviterede dem til middag om aftenen, hvilket de heldigvis kunne. Så på den måde fik jeg set alle MacKintosh'er i området (og de fik set hinanden, hvilket vist sker ret sjældent) ! Her et billede af de fire (det er Lesley og John forrest):

En fin aften med højt humør. Tak for det.

Efter syv dage i rap med familiebesøg var det tid til nogle dage på egen hånd op ad østkysten.

Her lige et kort med resten af min rute på Nordøen:

Første stop var i Gisborne. I dette område har der historisk også været store konflikter mellem maorier og de hvide settlers. Der har været omfattende konfiskationer af maoriernes jord, konfiskationer der gennem mange år har været klager over fra maoriside, og ang. hvilke der stadig er retssager.

Lesley voksede op på en gård i området, dog på jord lejet af maorier. Det er her, man for alvor bevæger sig ind i maoriland, og Lesley var ikke helt tryk ved tanken om, at jeg evt. skulle overnatte op langs østkysten fra Gisborne.

Det gjorde jeg så ikke, men tog denne flotte tur på en dag med mål i Ohope Beach. Her et par billeder fra turen:

Ohope Beach er i 2013 udnævnt til 'årets NZ strand. Campingpladsen ligger i første række til stranden. Her stranden med Whale Island i baggrunden:

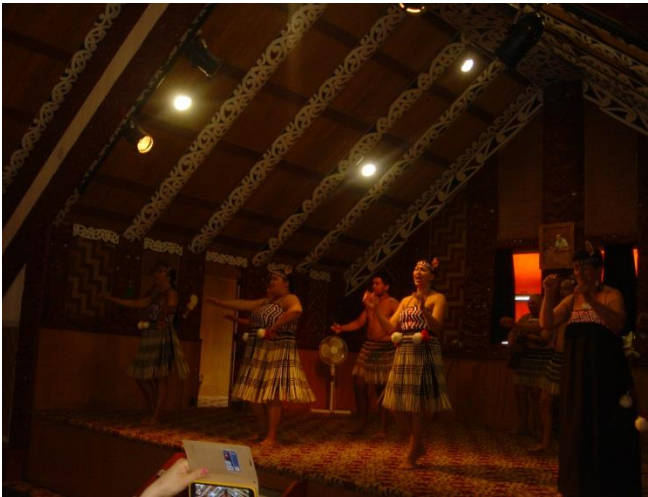
I første række bor også Alison (Helens søster) og Ted, hendes mand. På tidspunktet for mit besøg boede søsteren, Glenda, hos dem. Hun er enke og bruger nu så meget tid som muligt på at rejse sammen med sin 'rejsekammerat', Graham. Så jeg fik en god dag/aften sammen med dem. Alison og Ted rejser også meget. Tilbage i 70'erne, da deres tre sønner var drenge, solgte de deres virksomhed og drog til Europa i tre år, hvor de købte en autocamper og kørte Europa rundt med arbejde ind i mellem i England. De er i den heldige situation, at sønnerne stadig bor i NZ og arbejder hhv. som arkitekt med egne tegnestuer i Auckland og Queenstown og som husbygger.

Så gik turen videre ind i maoriland med en af højborgene Roturoa som næste stop. På vejen kommer man forbi et område, hvor svovl mm. syder op fra undergrunden. I hele området er der kun ca. 4 km ned til flydende lava etc.; så hele denne del af Nordøen er bogstavelig talt 'på vulkaner' i et meget geotermisk aktivt område. Ja hele Lake Taupo er rent faktisk et vulkankrater !

Her et par billeder fra attraktionen Hell's Gates, der er drevet 100% af en lokal maoristamme:

I Roturoa ligger en af de store maoriattraktioner, Te Puia, et meget stort besøgscenter drevet af den lokale stamme. Her er mange aktiviteter med fokus på maorikultur før og nu. Også hele Roturoa området er meget geotermisk aktivt. Det syder og bobler og lugter af svovl. Der er geysere og varme bade (inkl. den lokale sø !). I Te Puia så jeg en af to traditionelle danse-/sangforestillinger.

Bestemt en oplevelse, men på grænsen til det meget turistede.

Så gik turen op mod halvøen Coromandel, der bestemt er værd at bruge et par dage på. Bl.a. Cathedral Cove på østkysten er her et stop værd med en fin gåtur ned til 'the cove':

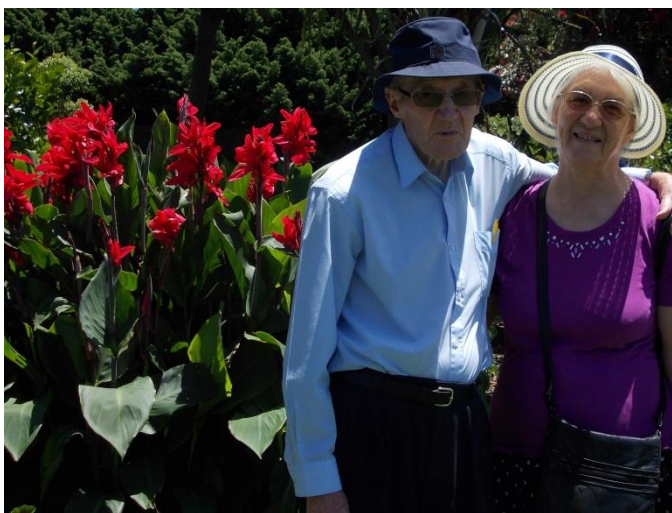
Der er flotte køreture, altså hvis man er til bjergkørsel inkl. 'cliff hangers'. Dette er nedenfor illustreret med to billeder fra den regnglatte 'dirt road' op til Port Jackson:

Lidt udenfor byen Thames ligger et besøgscenter med fokus på kauritræets historie og genplantning af samme (det blev stort set fældet til udryddelse i det 19.-20. århundrede – også der). Herfra er der

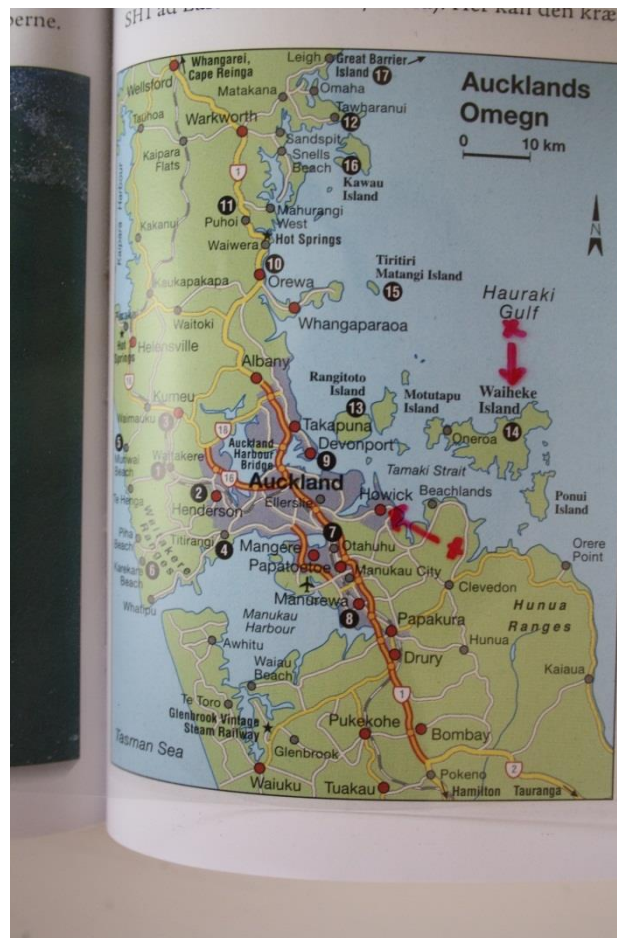
glimrende muligheder for vandreture (dags- eller flerdages ture) ud i de omgivende bjerge. Bestemt et sted jeg gerne vil tilbage til.

Så var det tid til næste familiebesøg hos Alison og Barry i Auckland, nærmere bestemt i området ved Howick, hvor de er flyttet til et dejligt hus for nogle år siden. De er omkring de 80 men i fin form. Alison er kusine til bl.a. Lesley i Hastings. Jeg havde en dejlig aften sammen med dem, hvor snakken gik om stort og småt i for- og nutid. Her et billede, som de sendte til mig, taget i den botaniske have:

Af kortet fremgår også Waiheke Island, hvor jeg besøgte Lois og David i deres dejlige sommerhus.

Turen ud til Waiheke er en fin sejltur på ca. en halv time med et fantastisk udsyn til 'down town' ved afsejling fra Auckland harbour:

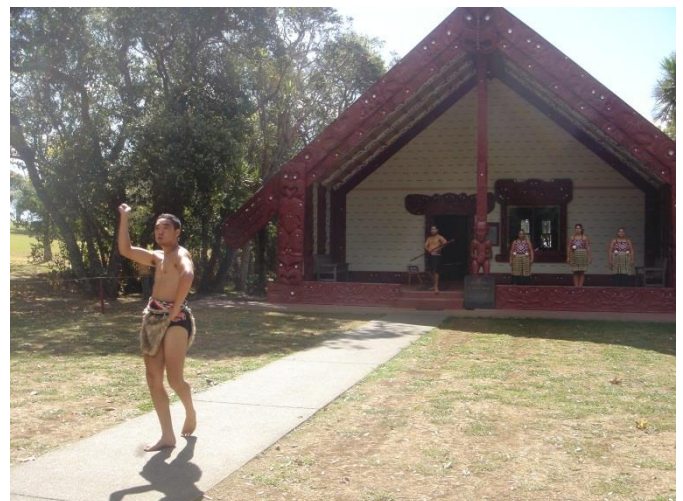
Lois er søster til Peter Hansen. Selvom jeg først kontaktede dem en fredag formiddag, gav de sig tid til at se mig allerede lørdag med overnatning. Det på trods af travlhed med at forberede at køre et barnebarn til sin nye 'boarding school' ved Cambridge om søndagen. Her står de ved en af Davids sportsvogne:

Og her et par billeder af hhv. sommerhus og udsigt fra terrassen

Men mellem disse to besøg havde jeg nogle dage på Nordøen nord for Auckland. Her ligger ved Bay of Plenty det historisk væsentlige Waitangi, hvor en traktat på tre paragraffer i 1840 blev underskrevet mellem englænderne og en stor del af maorihøvdinge om handel af jord samt fælles retssystem (groft sagt). Denne traktat er nu om stunder udgangspunktet for afgørelser i det tribunal, hvor maoristammer kan rejse sager ang., hvad de måtte anse for i fortiden uretfærdig behandling i følge traktaten. Så sent som i april 2013 fik en stamme tilkendt en erstatning på ca. 1 mia. kr. Disse domme er en evig kilde til diskussion med radikale elementer blandt såvel maorier ('ikke godt nok') og europæiske efterkommere ('nu må det være nok!'). Ved Waitangi fremgår det også tydeligt, at der er tale om to nationer i NZ, maorier og 'de andre' med hvert sit flag på flagstangen og det fælles ovenover (maori til venstre). Her oplevede jeg også min anden maori danse-/sangforestilling inkl. den traditionelle velkomst:

Området ved Bay Of Islands er i øvrigt et fantastisk område med mange turmuligheder både 'til vands og lands'. Her til vands med delfiner:

Her var der også mulighed for en lille guidet tur af en lokal maori ved et stop på en ø. Vi talte bl.a. om troen på, at en maoris sjæl ved døden vender hjem til Hawaii via Cape Reinga, der er et helligt sted på nordspidsen af Nordøen. Her står et træ, hvor sjælen skal lande ved foden af og gennem rødderne bevæge sig op gennem træet og 'away'. Her guiden (med traditionelt bastskørt udenpå det alm. tøj i 'dagens anledning'). og pynten med træet:

Turen nordpå inkluderede også bl.a. at se nogle af de op til 1.000 år gamle kauritræer i fredede nationalparkområder. Der er tale om kæmper med en diameter på adskillige meter. Også i dette område blev alle træer fældet med stor hast i det 19. århundrede, og kun få træer er tilbage. De beskyttes til gengæld nu 'i den grad'. Desuden besøgte jeg museer med fokus på den omfattende udvinding af årtusind gammel kauriharpiks fra jorden, der fandt sted fra slutningen af det 19. århundrede. En væsentlig del af de med dette hårdtarbejdende var indvandrere fra Kroatien. F.eks. familien Babich var senere med til at udvikle vinproduktionen i området. Også denne del af NZ skal jeg bestemt tilbage til.

Og så var der kun nogle få dage tilbage (bl.a. med førnævnte besøg hos Lois og David). Disse blev brugt i Auckland.

Men inden da lige et billede fra en 'flække' på Nordøen, hvor man i den lokale 'take away' kan få lidt af hvert, hvis man skulle komme sulten forbi.

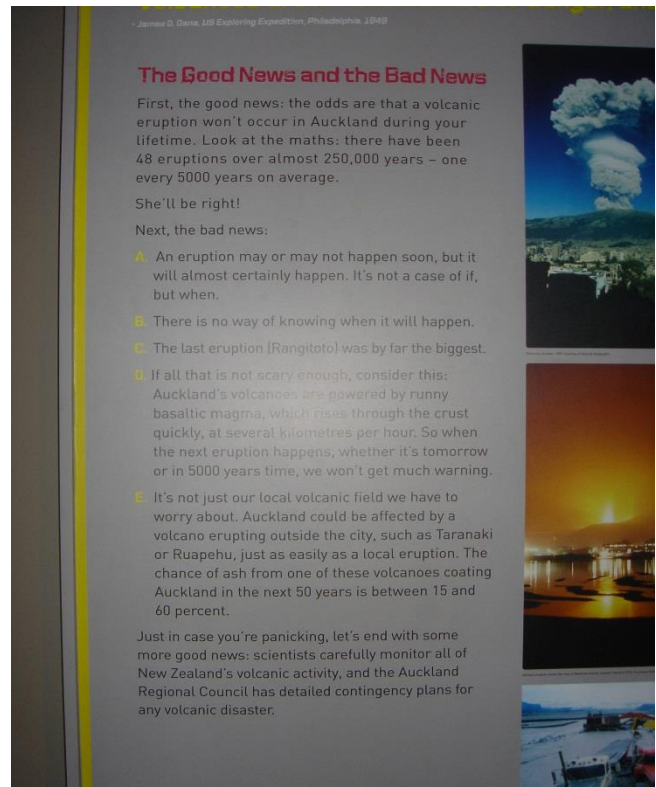
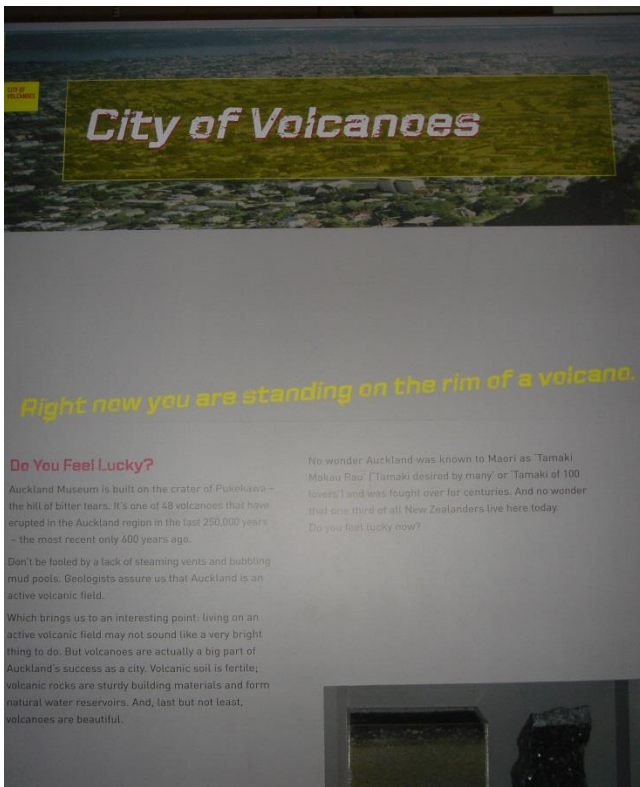
Det er da rart at vide !

Auckland er bestemt et besøg værd med sin beliggenhed ved vandet, sin 'high rise' bymidte med Sky Tower som det højeste, med hyggelige områder omkring bl.a. universitetet, med gode museer, en række forstæder hvoraf nogle er ganske hyggelige og med mulighed for at komme tæt på flere (øjensynlig !) uddøde vulkaner. Her et par billeder taget ud over havn mm. fra Sky Tower:

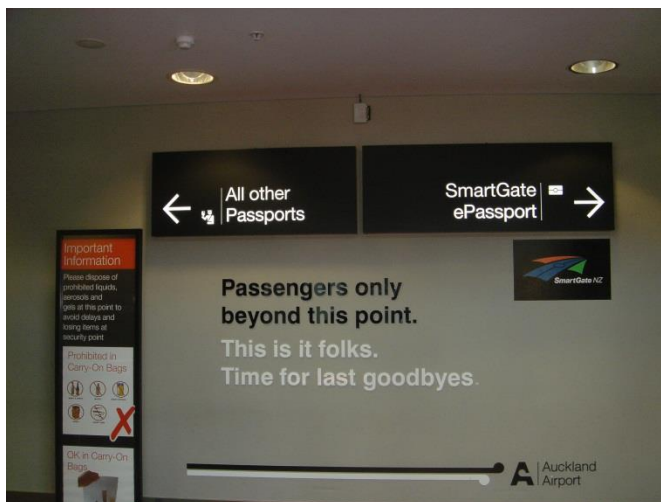
Auckland er bygget på omkring 40 vulkaner ! Det er da givet også kun et spørgsmål om tid, før en eller flere vil komme i udbrud, som de også gør opmærksom på på en udstilling om emnet på byens store museum (War Memorial Museum):

Nedenfor er vulkanerne illustreret ved et kig mod centrum fra kratervulkanen, Mount Eden (med Sky Tower i det fjerne), og et blik mod keglevulkanen, One Tree Hill (også i folkemunde None Tree Hill, da træet er væk nu!).

Tirsdag d. 26/3 var det så hen ad aften uigenkaldeligt slut (for denne gang), hvilket de da også understreger i lufthavnen ved indgangen til afgangsområdet. Jeg var dog i god tid ('man ved jo aldrig'), og så står der stadig 'Relax' ud for ens fly (OF134). Begge billeder illustrerer både kiwiernes humor, gæstfrihed og afslappede indstilling til tilværelsen:

International Departures 15:32						
Flight	To/Via	Depart	Status	in	in 30 Min	Gate
SQ286	Singapore	17:00	in	in 30 Min		
FJ410	Nadi	16:30	Gate Closed			09
MH130	Kuala Lumpur	15:20	Gate Closed			06
NZ125	Melbourne	15:30	Gate Closed			04
QF56	Sydney	15:35	Gate Closed			07
QF126	Brisbane	15:45	Gate Closing			10
VA79	Gold Coast	16:00	Boarding			01
JQ204	Sydney	16:00	Go To Gate			02
NZ105	Sydney	16:00	Boarding			08
LA800	Santiago	16:05	Go To Gate			05
NZ754	Nadi	16:15	Go To Gate			04C
NZ709	Sydney	17:30	in	in 60 Min		
EK435	Brisbane/Dubai	18:15	Relax			
QF44	Sydney	18:30	Relax			
EK413	Sydney/Dubai	18:40	Relax			
QF134	Melbourne	18:45	Relax			
EK407	Melbourne/Dubai	18:50	Relax			
VA163	Rarotonga	19:00	Relax			
NZ8	San Francisco	19:30	Relax			
NZ748	Rarotonga	19:35	Relax			
CI54	Brisbane/Taipei	20:45	Relax			
NZ2	Los Angeles/London	22:45	Relax			
CZ306	Guangzhou	23:00	Relax			
NZ289	Shanghai	23:40	Relax			

Det var trist at skulle sige farvel. Jeg har savnet NZ, lige siden jeg forlod landet, og jeg skal bestemt tilbage igen, hvis det bliver muligt.

Jeg håber, at nogle af Jer, der måtte læse denne beretning, også har fået lyst til at tage den lange vej som tidl. generationer af familien. Den må dog siges at være noget nemmere, end da de drog af sted.